

Дон Карлос

5.

И таа Дона Соля! — какъ всичко досега не бразни!  
Ако случайно азъ спечеля този изборъ,  
ти тукъ я доведи, тя цезарь, може би,  
желае за отпущъ.

Донъ Рикардо, умихва се.  
О, колко сте добър!

Донъ Карлосъ, прекъсва го високо.  
— итно.

Мълчи сега! Не съмъ изрешилъ туй, що мисляхъ.  
— Избранниятъ кога най-после ще узнае?

Донъ Рикардо

Надъвгамъ се, следъ часъ.

Донъ Карлосъ

три глава! само три!  
Но нека снагата ний виновниците първо —  
ще видимъ после кой ще стане императоръ!  
(на донъ Рикардо.)

Иди си. Време е за клетвите да даватъ.

А ключътъ?

(Донъ Рикардо дава еднъ ключъ на краля.)

И тъй, три изстрела са нуждни!

(Донъ Рикардо се покланя и излиза. Карлосъ  
остава самъ, се предава на дълбока  
размисль. Кръстова ръце и отпуща  
глава на върди; после се възправя и  
изхвърча къмъ гроба.)

Втора похва

Донъ Карлосъ, самъ.

Прости, Велики Карл! Мързествения слова  
изъ твоя свобода ще трябва да отсклаватъ.  
Ти се изтъквашъ на туй безименно бривение,  
което нашиятъ желани събурда.  
— Тукъ Карл Велики е! Какъ мощенъ, мраченъ гробъ!